

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Treizeci

Ezechiel Numărul Unsprezece

Jeff Pippenger

2026-09-02

În cartea lui Ezechiel, „asediul” Ierusalimului este „semnul” care constituie proba prin care va fi hotărâtă soarta noastră veșnică, căci el marchează formarea chipului fiarei.

„Domnul mi-a arătat limpede că chipul fiarei va fi făcut înainte de încheierea timpului de probă; căci el va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic. ...”

„Aceasta este încercarea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o aibă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat fals, se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi sigiliul Dumnezeului celui viu. Cei care cedează adevărul de origine cerească și acceptă sabatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Creștinii care au fugit din Ierusalim la „semnul” lui Cestius au făcut aceasta deoarece fuseseră avertizați dinainte și au recunoscut „semnul” când acesta a apărut. A recunoaște formarea chipului fiarei înseamnă a recunoaște „evenimentele”, „pregătirile” și „mișcările” care conduc la legea duminicală. Elementele profetice care alcătuiesc „semnul” trebuie să fie înțelese înainte de apariția semnului. Când Cestius a început asediul, era prea târziu să se mai învețe ce era semnul.

„Pregătirile înaintează deja, iar mișcări sunt în desfășurare, care vor avea ca rezultat făurirea unei icoane a fiarei. În istoria pământului vor fi aduse la împlinire evenimente care vor îndeplini prezicerile profeției pentru aceste zile de pe urmă.” Review and Herald, 23 aprilie 1889.

Pregătiri, mișcări și evenimente

„Pregătirile”, „mișcările” și „evenimentele” trebuie să fie recunoscute dinaintea încercării.

„Tot ceea ce Dumnezeu a specificat în istoria profetică să se îplinească în trecut s-a împlinit, și tot ceea ce încă urmează să vină, la vremea lui, se va împlini. Daniel, profetul lui Dumnezeu, stă la locul său. Ioan stă la locul său. În Apocalipsa, Leul din seminția lui Iuda a deschis pentru cercetătorii profeției cartea lui Daniel, și astfel Daniel stă la locul său. El își aduce mărturia, aceea pe care Domnul i-a descoperit-o în viziune cu privire la marile și solemnele evenimente pe care trebuie să le cunoaștem, în timp ce stăm chiar pe pragul împlinirii lor.

„În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și eroare. Acel conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta.” Solii alese, cartea 2, 109.

Noi „trebuie să cunoaștem” „marile și solemnele evenimente în timp ce stăm chiar pe pragul împlinirii lor”. Pragul indică nevoia noastră de a înțelege evenimentele înainte de împlinirea lor.

„Însă trasările severe ale creionului profetic dezvăluie o schimbare în această scenă pașnică. Fiara cu coarne asemenea unui miel vorbește cu glas de balaur și „exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei”. Spiritul persecuției manifestat de păgânism și de papalitate urmează să fie din nou descoperit. Profeția declară că această putere va zice „celor ce locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei”. [Apocalipsa 13:14.] Icoana este făcută după fiara dintâi, sau cea asemenea leopardului, care este aceea adusă în atenție în solia îngerului al treilea. Prin această fiară dintâi este reprezentată Biserica Romei, un corp ecleziastic investit cu putere civilă, având autoritatea de a-i pedepsi pe toți cei care se împotrivesc. Icoana fiarei reprezintă un alt corp religios investit cu o putere asemănătoare. Formarea acestei icoane este lucrarea acelei fiare a cărei ridicare pașnică și ale cărei declarații blânde o fac un simbol atât de izbitor al Statelor Unite. Aici se găsește o icoană a papalității. Când bisericile din țara noastră, unindu-se asupra unor puncte de credință pe care le susțin în comun, vor influența Statul să le impună decretele și să le susțină instituțiile, atunci America protestantă va fi format o icoană a ierarhiei romane. Atunci adevărata biserică va fi atacată prin persecuție, după cum au fost și vechii oameni ai lui Dumnezeu. Aproape fiecare secol oferă exemple despre ce pot face bigotismul și răutatea sub pretextul slujirii lui Dumnezeu prin protejarea drepturilor Bisericii și ale Statului. Bisericile protestante care au călcat pe urmele Romei prin formarea unei alianțe cu puterile lumesti au manifestat o dorință asemănătoare de a restrânge libertatea de conștiință. În secolul al șaptesprezecelea, mii de slujitori neconformiști au suferit sub stăpânirea Bisericii Angliei. Persecuția urmează întotdeauna favoritismului religios manifestat din partea guvernelor seculare.” Spirit of Prophecy, volumul 4, 277.

Formarea chipului fiarei se realizează mai întâi în Statele Unite, iar după aceea în lume.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide calea, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

Edictul de la Milano din 313 reprezintă începutul formării și, de asemenea, identifică ușa închisă pentru adventiștii de ziua a șaptea. Constantin al apusului și Licinius al răsăritului au atașat Edictului o căsătorie de alianță, când Constantin i-a dat lui Licinius pe sora sa vitregă Constantia, în a patra căsătorie de alianță reprezentată într-o linie profetică a celor șase căsătorii de alianță din cadrul istoriei profetice a lui Daniel unsprezece. Primele două au fost asociate cu războaie între nord și sud, următoarele două au fost războaie civile între răsărit și apus, iar ultimele două sunt căsătorii simbolice ale puterii bisericii papale și ale puterii statului.

Antiohus al II-lea Theos și-a lăsat deoparte soția, Laodice I, pentru a se căsători cu prințesa ptolemaică Berenice (fiica lui Ptolemeu al II-lea) în jurul anului 252 î.Hr. Căsătoriile de tratat ale Imperiului Seleucid au fost încheiate între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, pe când căsătoria de tratat din anul 313 a fost între împăratul răsăritului și împăratul apusului.

Căsătoria de tratat a lui Antioh II Theos în anul 252 î.Hr. a reprezentat începutul Imperiului Seleucid, care și-a atins încheierea ca imperiu în istoria prezentată în versetele zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece. În istoria finală a imperiului seleucid, o altă căsătorie de tratat a

fost înfăptuită de Antioh III cel Mare, când a dat-o pe fiica sa Cleopatra I Syra, (prima Cleopatra din istoria profetică) lui Ptolemeu V în anul 193 î.Hr. La acea vreme, Ptolemeu V avea aproximativ 16 ani, iar Cleopatra I Syra aproximativ 10 ani. Căsătoria lor a fost o înțelegere diplomatică după al cincilea război sirian. Căsătoria de tratat alfa dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi din Daniel unsprezece marcase sfârșitul celui de-al doilea război sirian.

Ultima Cleopatra a istoriei profetice a interacționat atât cu Iulius Cezar, cât și, ulterior, cu Marc Antoniu. După asasinarea lui Iulius Cezar, în anul 44 î.Hr., al doilea triumvirat a fost constituit în anul 43 î.Hr. Trei bărbați alcătuiau triumviratul și, după ce unul dintre aceștia trei, Marcus Lepidus, a fost constrâns de Octavian să iasă din uniunea întreită, a urmat o luptă pentru putere între Marc Antoniu al răsăritului și Octavian al apusului. La Brundisium, în anul 40 î.Hr., a fost încheiat un tratat între cei doi rivali ai răsăritului și apusului. Tratatul a inclus căsătoria dintre sora lui Octavian, Octavia, și Marc Antoniu. Tratatul și căsătoria care l-a însoțit nu au dăinuit, iar după ce Marc Antoniu s-a implicat cu Cleopatra, a divorțat de Octavia în anul 32 î.Hr. La bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr., imperiile răsăritului și apusului au fost consolidate într-o singură putere, iar Octavian a devenit apoi Augustus Cezar, simbolul culmii gloriei și puterii romane.

Din punct de vedere profetic, prima căsătorie de tratat din Daniel unsprezece a avut loc între împărații de la miazănoapte și de la miazăzi, în încercarea de a pune capăt ostilităților dintre cei doi combatanți care se luptau să restabilească imperiul lui Alexandru cel Mare. Acea primă căsătorie de tratat dintre seleucizi și ptolemeii Egiptului a fost căsătoria de tratat alfa a regatelor seleucid și ptolemeic, care a prefigurat căsătoria de tratat omega dintre aceleași două puteri. În ultima, sau căsătoria de tratat omega, însăși cea dintâi, sau Cleopatra alfa, din istoria Egiptului a devenit legătura profetică cu ultima, sau Cleopatra omega; a cărei relație cu Marc Antoniu a devenit punctul de referință pentru divorțul dintre Octavia și Marc Antoniu. Divorțul a marcat reînnoirea ostilităților dintre Marc Antoniu din răsărit și Octavian din apus, care s-au încheiat la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr.

Căsătoria prin tratat de la Brundisium, din anul 40 î.Hr., a fost căsătoria prin tratat alfa a luptei dintre răsărit și apus, tot așa cum căsătoria prin tratat dintre Laodice și Antiohus II Theos a fost alfa luptei dintre nord și sud. Căsătoria prin tratat din anul 313 a fost omega față de căsătoria prin tratat alfa a lui Marc Antoniu și Octavia, tot așa cum căsătoria prin tratat dintre Ptolemeu al V-lea și Cleopatra I Syra a fost căsătoria prin tratat omega a regatelor de nord și de sud. Cele trei căsătorii prin tratat care au condus la căsătoria prin tratat omega din anul 313 se aliniază toate și oferă trei martori ai caracteristicilor profetice asociate cu Edictul de la Milano. Împreună, cele patru căsătorii literale prin tratat ale răsăritului, apusului, nordului și sudului se aliniază cu cele două căsătorii simbolice prin tratat ale papalității.

În 496, Clovis, regele francilor, era căsătorit cu Clotilda. Clotilda era o prințesă burgundă, fiica regelui Chilperic al II-lea al Burgundiei. După ce tatăl și mama ei au fost uciși într-o luptă pentru putere în cadrul familiei, ea a trăit sub ocrotirea unchiului ei înainte de a fi dată în căsătorie lui Clovis I, regele francilor, în 493. Ea era catolică, adică ținea credința niceeană/ortodoxă a Bisericii Romei. Aceasta o deosebea de multe alte familii regale germanice ale vremii, care erau creștine ariene. Mama ei, Caretena, fusese catolică, iar Clotilda a fost crescută în acea credință. Ea este

amintită pentru faptul că a stăruit să-l îndemne pe Clovis să părăsească păgânismul și să primească botezul catolic, iar după aceea convertirea lui din 496 este unul dintre cele mai importante evenimente din istoria timpurie a Franței și a așa-numitului creștinism apusean.

Clovis a făgăduit că, dacă va câștiga bătălia de la Tolbiac, se va converti la credința catolică a Clotildei și va fi botezat. Regele alamannilor a fost ucis, oastea lor s-a destrămat, iar francii au învins. După victorie, Clotilda a rânduit ca episcopul Remigius de Reims să-l instruiască pe Clovis, iar acesta a fost botezat (potrivit tradiției, în ziua de Crăciun a anului 496), împreună cu câteva mii dintre războinicii săi.

Clovis a fost regele francilor, ceea ce, în termeni moderni, înseamnă regele Franței. El a devenit primul dintre regii Europei care aveau să renunțe în cele din urmă la religia lor păgână și să se întoarcă la catolicism. Din acest motiv, Clovis este considerat „fiul cel mai mare al Bisericii Catolice”, iar Franța este numită „fiica cea mai mare a Bisericii Catolice”. În 1980, când papa Ioan Paul al II-lea a vizitat Franța, el a întrebat: „Franța, fiica cea mai mare a Bisericii, ești tu credincioasă botezului tău?”

Convertirea lui Clovis la catolicismul niceean marchează începutul unei procesiuni simbolice de nuntă care avea să conducă la căsătoria simbolică de alianță din 538. Căsătoria simbolică de alianță dintre Clovis și curva care desfrânează cu împărații pământului a fost prefigurată de cele patru căsătorii de alianță anterioare din Daniel unsprezece. Clovis a fost primul rege european care a oferit sprijin militar și economic bisericii romane și, prin urmare, Clovis este reprezentat în istoria din Daniel unsprezece.

Și brațe se vor ridica de partea lui, și vor pângări sanctuarul țării, și vor îndepărta jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

Clovis, în 496, marchează începutul structurilor politice europene care să „se ridice” spre a veni în ajutorul papalității pe măsură ce aceasta urca la putere. Aceasta marchează începutul unei procesiuni simbolice de nuntă. „Brațele” din verset aveau, de asemenea, să pângărească „sanctuarul țării”, care, atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, este cetatea Romei.

Două sanctuare

Există două cuvinte ebraice diferite în cartea lui Daniel care sunt traduse prin „sanctuar”. Cuvintele ebraice „miqdash” și „qodesh” sunt amândouă traduse prin „sanctuar”, însă „qodesh” poate desemna numai o entitate sfântă, pe când „miqdash” poate desemna fie un sanctuar sfânt, fie unul nesfânt — după cum determină contextul.

„Sanctuarul puterii” din versetul treizeci și unu este „miqdash” și reprezintă sanctuarul puterii Romei, care, atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, a fost cetatea Romei. De la bătălia de la Actium, când Octavian a unit imperiul, Roma păgână a fost de neînving timp de trei sute și zece ani (o vreme), în împlinirea versetului douăzeci și patru din Daniel unsprezece.

El va intra în pace chiar și în cele mai roditoare locuri ale provinciei; și va face ceea ce nici părinții lui, nici părinții părinților lui n-au făcut; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; ba

încă își va urzi planurile împotriva cetățuilor, însă numai pentru o vreme. Daniel 11:24.

Când Roma păgână domnea din cetatea Romei, ea era de neînvins; însă, când Constantin a mutat capitala la Constantinopol în anul 330, „vremea” din versetul douăzeci și patru s-a împlinit. Când ultima dintre cele trei coarne (goții) din Daniel șapte a fost alungată din cetate, Roma papală a preluat, din punct de vedere profetic, tronul ca a cincea împărăție a profeției biblice, în 538. Goții asediaseră Roma, dar în cele din urmă s-au retras, în timp ce Belisarie, general al lui Iustinian, a asigurat cetatea. Biserica Romei a domnit apoi în mod suprem timp de o mie două sute șazeci de ani, până când Napoleon a făcut să fie înlăturat papa și trimis în exil în 1798.

Roma, „sanctuarul puterii”, a fost „pângărit” (pângărit, însemnând „rănit sau dizolvat”), prin „brațele” războiului continuu împotriva cetății, reprezentat în primul rând de primele patru trâmbițe din capitolul opt al Apocalipsei.

Istoria care a urmat începând cu anul 496 avea să vadă cetatea Romei pângărită, pe măsură ce se schimba de la puterea și gloria imperiului roman la puterea și gloria imperiului romano-catolic. Acele brațe aveau să îndepărteze religia păgânismului, reprezentată în pasaj prin cuvântul „zilnic”, pe măsură ce acceptau religia catolicismului niceean.

În bătălia de la Vouillé, Clovis i-a învins pe vizigoții arieni sub Alaric al II-lea și a cucerit Aquitania. În urma victoriei, în 508, împăratul răsăritean Anastasie I (la Constantinopol) l-a onorat pe Clovis pentru victoria sa asupra vizigoților. Grigore de Tours spune că Anastasie i-a trimis lui Clovis actele sale oficiale prin care îl făcea consul. La Tours, în biserica Sfântului Martin, Clovis și-a îmbrăcat tunică și mantia purpurie, și-a așezat o diademă pe cap, a ieșit călare și a împărțit mulțimii aur și argint. Grigore spune că, din ziua aceea, el a fost aclamat ca și consul și recunoscut de împăratul roman ca fiind un rege creștin legitim în Apus. El a fost răsplătit pentru că i-a zdrobit pe vizigoții arieni, căroră și Constantinopolul li se împotriva de asemenea. Anul 508 este anul în care împăratul din Răsărit l-a onorat în mod public pe regele franc catolic—Biserica, victoria și legitimitatea romană într-o singură scenă. Anul 508 este anul în care regatul franc catolic s-a ridicat ca puterea catolică dominantă în Galia după ce a zdrobit stăpânirea vizigotă ariană. Clovis este primul mare rege barbar care a luptat pentru catolicismul niceean împotriva regatelor ariene și, astfel, prototipul rolului Franței ca „fiica cea mai vârstnică a Bisericii”. Clovis reprezintă perioada 496 până la 508 și este simbolul alfa al tratatului simbolic de căsătorie. Cei treizeci de ani din 508 până la 538 sunt reprezentați de Iustinian, care este simbolul omega al procesiunii.

În 538, „brațele” au așezat puterea papală pe tronul pământului pentru 1260 de ani. Atunci a fost consumată căsătoria simbolică de tratat, la încheierea procesiunii de nuntă care începuse în 496. În 1798, căsătoria de tratat care începuse între papa Romei și Clovis al Franței a fost anulată atunci când Napoleon al Franței a divorțat de puterea papală, punându-l pe generalul său să-l ia captiv pe papă.

Căsătoria simbolică papală de tratat alfa, care își începuse procesiunea nupțială în 496, a fost consumată la legea duminicală din 538 și, după aceea, a fost desființată în 1798, întocmai cum s-a întâmplat cu fiecare altă căsătorie de tratat din Daniel unsprezece. Apocalipsa adaugă la relația maritală papală dintre regii Europei și papii catolicismului, căci balaurul din Apocalipsa

doisprezece este atât Satana, cât și regii Romei păgâne.

„Astfel, deși balaurul îl reprezintă, în primul rând, pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne.” Tragedia veacurilor, 439.

În Apocalipsa, Ioan ne spune trei lucruri pe care împărații (balaurul) le-au dat fiarei care se ridică din mare a catolicismului.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, iar picioarele ei erau ca picioarele unui urs, și gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea sa, scaunul său de domnie și o mare autoritate. Apocalipsa 13:2.

În 496, regii Europei au început să-i ofere fiarei papale „puterea” lor, așa cum era reprezentată prin forța lor militară și sprijinul economic. Ei mutaseră capitala imperiului lor la Constantinopol în 330, lăsând cetatea Romei drept „scaunul” autorității papale. „Brațele” au identificat apoi biserica papală drept capul tuturor bisericilor în 533, prin decretul lui Iustinian. Decretul includea folosirea puterii lor militare pentru a-i persecuta pe aceia pe care papalitatea îi identifica drept eretici, punând astfel „autoritatea” lor civilă în mâinile papilor.

Căsătoria de legământ alpha dintre papalitate și regii Europei a început cu Clovis în 496. Până în 508, păgânismul, religia legală a țărâmului, a fost înlăturat în favoarea religiei catolicismului niceean. În 533, Iustinian a identificat papalitatea drept capul tuturor bisericilor și a predat puterii papale autoritatea legală a tronurilor lor respective.

Scaunul Alfa și Omega

În anul 330, cetatea Romei a fost lăsată în mâinile bisericii Romei, unde ea avea să fie așezată până când va fi nimicită în iazul de foc la a doua venire a lui Hristos. În anul 538, ea a fost așezată din nou în mod oficial pe tronul papal, identificând astfel istoria dintre 330 și 538 drept o perioadă profetică ce începe cu un scaun alfa și se încheie cu un scaun omega. Perioada reprezintă încheierea celei de-a patra împărății din profeția biblică (Pergam), ca o prăbușire progresivă ce începe în 330 și se încheie în 538, odată cu sosirea Tiatirei. Atât Roma apuseană, cât și Roma răsăriteană au continuat lenta dizolvare dincolo de 538, dar perioada a început cu darea scaunului, reprezentând cetatea Romei, papalității în 330, până când scaunul a devenit nu doar un tron peste cetate, ci peste împărăția reprezentată de cetate în 538.

330–538 este o perioadă profetică specifică ce definește cele „opt” semne de hotar ale împuternicirii papalității. Aceste opt trepte se repetă în vindecarea rănii de moarte a papalității la legea duminicală care va veni în curând.

Prima dintre cele opt etape a fost darea cetății Romei puterii papale, iar a opta etapă a fost darea cetății ca tron al celei de-a cincea împărății din profeția biblică. Aceasta identifică anul 538 ca fiind scaunul și ca „a opta etapă, care este dintre cele șapte etape anterioare”. Prima etapă a fost darea scaunului, iar a opta etapă a fost darea scaunului; astfel, prima etapă din 330 este alfa, iar 538 este omega. Două scaune, trei coarne îndepărtate, jertfa necurmată înlăturată, convertirea lui Clovis și decretul lui Iustinian alcătuiesc în total opt etape care identifică procesiunea de nuntă și, în cele din

urmă, nunta.

În 1798, Franța, puterea care îi reprezentase pe cei zece regi europeni, care a așezat papalitatea pe tron în 538, a îndepărtat papalitatea de pe acel însuși tron. Căsătoria de tratat alfa, reprezentată în istoria de la 538 până la 1798, prefigurează căsătoria de tratat omega a puterii papale cu cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece. Procesiunea căsătoriei de la 496 până la 538 prefigurează opt pași care se aliniază cu ultimii opt președinți ai Statelor Unite. Clovis și Franța sunt simboluri ale celor zece regi europeni. Ei reprezintă Statele Unite, care vor deveni regele principal al celor zece regi din Apocalipsa șaptesprezece la legea duminicală ce va veni în curând.

Cele cinci căsătorii anterioare prin tratat din Daniel unsprezece se aliniază cu a șasea și ultima căsătorie prin tratat din zilele de pe urmă. Căsătoriile prin tratat, alfa și omega, ale nordului și sudului identifică mireasa din sud drept alfa, iar omega este o mireasă din nord. În căsătoriile prin tratat ale Romei păgâne, mireasa alfa din răsărit a fost dată apusului, iar omega din 313 a fost o mireasă din apus. Aceste patru căsătorii sunt legate profetic între ele prin Cleopatra cea dintâi și Cleopatra cea din urmă. Căsătoria simbolică prin tratat a Romei papale Îl reprezenta pe mire ca rege principal al unei confederații profetice de zece împărați, unindu-se cu mireasa lor — femeia stacojie a Romei. Divorțul a fost înfăptuit de regele principal al celor zece împărați în 1798.

Căsătoria prin tratat din 313 reprezintă căsătoria finală prin tratat a puterii papale cu Statele Unite — regele principal dintre cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece; o putere cu două coarne care este prefigurată de puterea cu două coarne a Franței. Istoria care a început cu Clovis în 496 și care, în cele din urmă, a condus la decretul lui Iustinian în 533 și la întronarea papalității în 538, reprezintă istoria din 1989 până la legea duminicală.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.